

Compromisurile in cariera

Articol de: anca axenia

O fapta a noastra devine compromis numai atunci cand contravine valorilor si principiilor care ne ghideaza viata. Altfel, ramane o fapta ca oricare alta pentru noi, desi in ochii celorlalti poate parea compromis.

Dictionarul explicativ al limbii romane ofera cateva definitii cuvintului "compromis", printre care: "intelegere, acord bazat pe cedari reciproce, concesie" si, despre persoane, "cu reputatia patata, discreditat, dezonorat".

Vorbind depre compromisuri in cariera si urmand aceasta definitie, am putea crede ca putem sa stam linistite: nu este nicio problema daca facem compromisuri, atata vreme cat acestea reprezinta "acorduri bazate pe cedari reciproce", nu? Adica mai cedam noi, mai cedeaza celalalt. Dar oare asa se intampla in realitate sau singurele care cedeaza suntem noi, sau mai degraba constiinta noastra? Iar celalalt nu are nicio legatura cu asta! In drumul spre implinirea profesionala este loc de compromisuri sau mai bine iti sacrifici viata profesionala pentru ca nu poti sa ai intotdeauna o atitudine de "politicaly correct"?

Am intalnit, cu ani in urma, o persoana despre care nici la acest moment nu stiu daca si-a construit cariera pe compromisuri sau asa era structura ei morala. S-a angajat la aceeasi companie la care lucram atunci, eu avand un post de conducere, ea nu. Spunea ca nu-si doreste nimic altceva decat independenta financiara pentru ca sotul castiga mai mult si voia sa-l ajunga. Cu timpul, ne-am apropiat pentru ca era extrem de amabila cu oamenii din jurul ei, insa in timp mi-am dat seama ca era amabila numai cu managerii si cu proprii colegi de departament. Pe ceilalti ii privea cu dispret si chiar le vorbea astfel.

Cu timpul, i-a luat locul propriului manager, facand din acesta un simplu functionar, iar acum am aflat ca a mai urcat in cariera si are multe departamente in subordine. Imi amintesc ca nu facea decat sa rada intotdeauna la glumele sefilor, ii ajuta numai pe cei de la care ar fi avut de castigat, era amabila cu mine pentru ca a crezut intotdeauna ca la un

moment dat ii voi fi sefa, in rest, doar arunca sageti otravitoare. Cred ca reprezinta "un caz" de studiat in comportamentul carierist desi inclin cateodata sa cred ca nu a facut niciodata compromisuri pentru ca asa era ea... Au trecut 5 ani de la un simplu functionar pana la supervisor si manager, parca prea mult pentru a face compromisuri zi, de zi, de zi...

Alegerea este intotdeauna a noastra

Putem trai linistite cu compromisurile pe care le facem sau doar ne chinuim? Daca incepem sa ne simtim mici, meschinie, fara mandrie, lipsite de coloana verticala atunci e bine sa ne revizuim viata si sa ne reamintim de sistemul de valori in care credeam odata! Intotdeauna am spus "noaptea, in perna, plangem toti la fel" asa ca cedarea aceea reciproca din definitie este numai si numai a noastra.

Intreaba-te cate compormisuri poti sa suporti ca sa ajungi sus, in varf. Si, mai ales, de ce calitate? Cat de bine te vei simti, de exemplu, daca s-ar afla despre tine ca esti, mai nou manager, doar pentru ca esti mai mult decat prietenoasa cu seful? Sau mai bine zis, cat cantaresta titulatura aceasta in balanta cu valorile tale. Daca nu cantaresta prea mult, daca asta este structura ta interioara, cred ca poti sta linistita. Spun "cred" si nu spun "sunt sigura" pentru ca ma gandesc ca fiecare dintre noi are de fapt nevoie de apreciere, intelegere, dragoste etc. Sentimentele care ne fac "umane" sunt aceleasi pentru toate si cred ca si un criminal simte dragoste, macar pentru mama, daca nu pentru altcineva. Asa ca, undeva, candva, toate aceste compromisuri, mai mici sau mai mari, adunate, vor cantari mult, daca nu in constiinta noastra, atunci in subconstientul nostru pentru ca, fara voie, acesta ne va inregistra ca fiind persoana care cedeaza continuu in detrimentul propriilor valori. Si, fara sa ne dam seama de cand, de ce si cum, ajungem sa nu mai traим linistite noi cu noi insene. Probabil de la acordul acela bazat pe cedarea reciproca.

Se spune ca intr-o tara foarte, foarte indepartata de noi exista un magazin al adevarului. Si ca cineva din lumea noastra chiar a ajuns acolo.

Vanzatoarea era foarte politicoasa: "Ce fel de adevar doriti sa cumparati? Partial sau intreg?" "ntreg, evident" - a raspuns persoana respectiva. "Nu doresc niciun fel de deceptie, nicio portita de scapare, niciun pretext. Vreau sa stiu adevarul curat si intreg". Atunci fata l-a trimis la un alt raion al magazinului. Aici i s-a spus: "Preturile sunt foarte mari la noi". "Cat face?" - a intrebat respectivul, hotarat sa obtina tot adevarul, oricat ar costa. "Securitatea dumneavoastra, domnule. Atata face!" Iar calatorul nostru a plecat cu inima grea. Avea inca nevoie de siguranta pe care i-o

ofera convingerile lui intime.

Cat adevarat si cat compormis contine viata voastra? Si mai ales cat de multumite sunteti de voi, de viata pe care o traiti? Unde se sfarseste cea care vrea cariera repede, care "calca pe cadavre", care minte frumos sau ascunde adevarul si unde incepi tu, cea adevarata, cea care ar trebui sa isi traiasca viata in congruenta cu propriile convingeri, valori, principii?

Nu uita: alegerea este intotdeauna in mainile fiecareia si, pana la urma, compromisurile nu sunt decat pete de culori fara niciun fel de legatura cu tabloul vietii noastre. Nu-i pacat ca in loc de un Van Gogh, sa ne iasa doar o pictura naiva?

Taguri articol: cariera, Compromis, Alegere, apreciere, dragoste,

serviciu oferit de [GWP Entertainment](#)

